

»...da de havde *vidnet og talt Herrens ord*« (Ap. G. 8,25)

Et vidne

Da Jesus hang på korset ude på Golgata, blev han tre gange spottende opfordret til at frelse sig selv, svarende til de tre gange, han i Getsemane bad om, at denne kalk måtte gå ham forbi – dog »ske ikke min vilje, men Din!«

Første gang var det rådsherrerne, der håned ham og sagde: »Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, hvis han er Guds Kristus, den *udvalgte*« (Luk. 23,35). Rådsherrerne var skriftkloge, og deres hån afslører, at skriftklogskab i sig selv aldrig kan frelse. De tænkte på Esajas 42,1, hvor det lyder: »Se min tjener, ved hvem Jeg holder fast, min *udvalgte*, hvem Jeg har kær. På ham har jeg lagt min Ånd, han skal udbrede ret til folkene.« Enhver kunne efter deres mening se, at denne korsfæstede mand umuligt kunne være HERRENS *udvalgte* og elsket af Ham. Det var tydeligt, at Guds Ånd ikke var lagt på ham, og at han selvfølgelig aldrig kunne udbrede ret til alle nationerne. Deres hån var de bedrevidende skriftkloges overlegne, spottende ringeagt for en sådan dåre som Jesus.

Anden gang var det de romerske soldater, der spottede ham, de gik hen til ham og rakte ham eddike og sagde: »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv« (Luk. 23,37). De havde hørt ham sige til Pilatus: »Du har ret, *jeg er en konge*« (Johs. 18,37), og de havde fæstet Pilatus indskrift over ham på korset, hvor der stod: »Jesus af Nazaret, jødernes konge«. Deres hån og spot repræsenterer menneskeheds totale blindhed. Den kan aldrig se kraft i Guds magtesløshed og visdom i Hans dårskab.

Tredie gang var det den ene røver, der spottede ham med disse ord: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os« (Luk. 23,39). I sin fortvivlelse, sit raseri og sin pine kunne han ikke se, at frelse kan være andet end hjælp ud af nøden. Sådan tænker alle, når de kun har deres egne tanker at støtte sig til.

Da tog den anden røver til orde og irettesatte ham og sagde: »Frygter end ikke du Gud, skønt du er under den samme dom? Og vi er det med rette; vi får jo kun løn som forskyldt« (Luk. 23,40 flg). Her møder vi den syndserkendelse og sandhed, som ingen har af sig selv. Hvordan har denne røver fået den? Han har midt i larmen og spotten lyttet til Jesu få ord fra korset i midten: »Fader, forlad dem! De ved ikke, hvad de gør!« Det kunne ingen sige af sig selv. Denne korsfæstede var som ingen anden – han havde intet ondt gjort, og dog havde han ikke re-

ageret med hævntrusler og harme imod alle dem, der behandlede ham så uretfærdigt. Sandheden i Jesu person var gået op for ham.

Derfor sagde han: »Jesus! kom mig i hu, når du kommer i dit rige!« Denne stakkels martrede røver vidste på dette tidspunkt mere end alle andre. Han var overbevist om, at Jesus, der hang på sit kors ved siden af ham, var på vej til sit rige. Sandheden var som et strålende lys trængt igennem det forfærdelige mørke, røveren befandt sig i. Han vidste, at ethvert menneskeligt håb var udslukt. Han skulle dø den forfærdelige død. Men fra Jesus var et nyt håb udgået til ham. Og det var stærkere end den totale håbløshed, han befandt sig i.

Hans få ord vidner om, at det ikke var et tillært håb, men et *levende* håb. Sit eget navn nævner han ikke, og ingen kender det. Jesu navn er det eneste, der betyder noget. Det er det eneste navn, givet blandt mennesker, ved hvilket vi kan blive frelst.

»kom mig i hu...« en ydmyg bøn, der vidner om, hvor stor en tillid han havde til Jesus. Han kendte næppe det vidunderlige ord hos profeten *Esajas*: »Glemmer en kvinde sit diende barn, en moder, hvad hun bar under hjerte? Ja, selvom de kunne glemme, jeg glemmer ej dig. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig...« (49,15-16). Men det ord gjaldt ham, denne fortabte mand, der nu blev frelst som den første af alle dem, Jesus vandt og fik som løn for sin smerte. Røveren ville Jesus aldrig glemme, men alle hans forbrydelser og synder ville han derimod aldrig komme i hu.

»...når du kommer i dit rige!« Røveren havde ikke blot øren, der kunne høre, men også øjne, der kunne se, at denne fornedrede Jesus var ophøjet over alle andre. Hans så Guds herlighed på Jesu åsyn og forstod straks, at Jesus var konge i evigheds evigheder.

Svaret på hans bøn

»Da svarede Jesus ham.« Alle de, der spottede Herren og provokerede ham til at stige ned fra korset, fik intet svar. Røveren er den eneste, der er værdig til at få et svar fra Herren.

»Sandelig siger Jeg dig...« Det har Jesus sagt flere gange i sit jordeliv. Nu siger han det for sidste gang – og siger det med den himmelske glæde over at have fundet dette fortabte får, som Han nu bærer frelst hjem.

»I dag...« Denne forfærdelige dag var

nu forvandlet til frelsens velbehagelige dag for den dødsdømte, døende røver. Om nogle timer ville dagen være forbi, men inden da »skal du være med mig i Paradis!« Fra det dybeste mørke og den dybeste nød til den udsigelige herlighed og det evige liv i dets fylde!

Men i Paradis kan der jo ikke komme nogen uretfærdig, og denne røver var indbegrebet af uretfærdighed, vold og mord. Ja, men Jesus bar på sit kors al hans uretfærdighed. Derfor er Gud retfærdig, når Han retfærdiggør denne ugudelige røver, der er kommet til troen på Jesus (Rom. 3,26 og 4,5).

Røveren, den uretfærdige, blev samme dag budt velkommen i Guds Paradis, fordi han var uadelig for Guds åsyn, uden pletter, fuldkommen retfærdig i kraft af Jesu retfærdighed, som nu var hans.

Men i sendebrevet til *Efesus* står der jo, at »den, som *sejrer*, ham vil jeg give at spise af Livets træ, som er i Guds Paradis« (Åbenb. 2,7), og denne røver har jo ikke haft andet end nederlag hele sit liv – hvordan kan han komme i Paradis samme dag, som han dør? Det kan han kun, fordi han netop er en sejrvinder! Han overvandt fortvivlelsen, forargelsen og mørket, fordi han greb troen på Jesus og holdt den fast til det sidste. Han bevarede ligesom Paulus troen, skønt alt og alle sagde, at den korsfæstede Jesus umuligt kunne være Konge. Således sejrede han over *verden*, over *synden*, der i sit væsen er ikke at tro på Jesus (Johs. 16,9), og over *døden*.

Fik han også løn?

Ja, det fik han, og jeg er overbevist om, at hans løn er stor. Han blev en Jesu tjener, som Herren har brugt til velsignelse for utallige – i dag anvender Herren ham til velsignelse for os.

Mon nogen berømt evangelist er blevet brugt til så mange sjæles frelse som denne røver?

Ja, men han udrettede da intet for Jesus! Nej, men tjeneste er heller ikke at »udrette noget« for Jesus. Det er det modsatte: at Jesus udretter noget gennem sin tjener. Eller sagt med andre ord: at Guds kraft fuldkommes i menneskelig magtesløshed (2. Kor. 12,9).

Og magtesløs var røveren sandelig. Og Guds kraft udfoldedes og udfolder sig fortsat igennem ham!

Derfor bliver hans løn formentlig såre stor.

Men Paulus siger jo, at kun den, der bygger med guld, sølv og ædle stene, får

løn (1. Kor. 3,12-15), og det gjorde røveren da ikke. Jo, det gjorde han netop, thi beviset på, at man bygger med de materialer, der ikke brændes op, er, at ens arbejds *består* – og det gør røverens sandelig! Hans få ord består. Og de bærer frugt slægt efter slægt. De skaber håb og tro; selv ved dødens port er de magtfulde.

Jo, røverens løn bliver stor!

Guds evangelium

De få vers i Lukas 23 om denne røver åbenbarer evangeliet i dets fylde og gør slut på vore egne tanker. Evangeliet er Guds kraft til frelse (fuldt og helt) for enhver, der tror (Rom. 1,16). Det ser vi tydeligt på denne røver.

Han havde ikke en eneste gerning at opvise (Rom. 4,4-5). Han var ligesom Paulus den største af alle syndere (1. Tim. 1,15), men i modsætning til Paulus var han alt andet end udadledig efter lovfærdighedens krav. Han var intet andet end en synder, endda en grov synder, altså en ugudelig.

Han havde intet at rose sig af, heller ikke hemmeligt inde i sig selv.

Og nu var han døden nær – han havde kun et par timer tilbage.

Har Guds evangelium virkelig en sådan kraft, at det kan gøre denne mand, i hvem der ikke bor noget godt, retfærdig, udadledig og straffri for Gud den Almægtiges åsyn og tilmed på retfærdighedens grund regne ham for en sejrvinde og som følge deraf tildele ham løn?

Ja, så stor kraft har Guds evangelium – det ser du på Jesus, der hænger korsfæstet ved siden af røveren – korsfæstet som Guds lam, der bliver gjort til synd for røveren, for at denne kan blive Guds retfærdighed i ham.

Hvad havde røveren at rose sig af? Intet uden Jesus, som han troede på – overhovedet intet andet!

Han var aldeles magtesløs ikke blot fysisk, men også åndeligt – men han *hørte*, hvad Jesus sagde på sit kors, og *troen* kom til ham af det, han hørte – og ved denne tro blev han fuldkomment frelst til

Jesu ære og til evig salighed.

Intet andet end Guds evangelium har kraft til at frelse enhver, der tror, ikke på sig selv, ikke på sin helhjertethed eller vilje, ikke på sine velmente gode gerninger, men »kun« på Jesus – på Jesus alene!

Om dette herlige evangeliums kraft til frelse er røveren et vidunderligt vidne den dag i dag!

Havde det været et stærkere vidnesbyrd, hvis Jesus havde sagt: »Stig ned af korset!« og naglerne straks havde løsnet sig fra røverens hænder og fødder? Hvad mener du?

Til sidst

Denne røver havde ligesom den anden røver også hånet Jesus (Matt. 27,44). Men så ufattelig stor er Guds søns frelsende kraft på sit kors, at den kan, hvad ingen anden formår: føre en forhærdet forbryder ud af hans selvforstyldte mørke, ind i Guds lys, så det stråler i hans hjerte – og dette »i sidste øjeblik«.

Et andet vidne

Helligånden var virksom ude på Golgata. Det var i kraft af denne evige Ånd, Jesus frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud (Hebr. 9,14), og det var denne evige Ånd, sandhedens Ånd, der gjorde den gudløse røver til et vidne om Guds frelse, idet den overbevidste ham om synd og om retfærdighed og om dom (Johs. 16,8-11).

En mand, naglet fast til et kors for at blive henrettet på en grusom måde, er indbegrebet af kraftsløshed, elendighed og fornægtelse. Man kan i bedste fald kalde det en tragedie. Men Jesus korsfæstet er Guds kraft og Guds visdom.

Ikke blot den hjælpeløse røver blev frelst ved Guds kærligheds kraft til at frelse det fortabte, men også den barske romerske høvedsmand, der havde kommandoen over de soldater, der havde korsfæstet Herren. Han blev den første, der *priste Gud*, fordi han, der døde på korset, var Guds søn, en virkelig retfærdig mand.

Heller ikke høvedsmanden havde gerninger at vise Gud. Efter at Lyset havde oplyst ham om, hvem Jesus er, har han formentlig bebrejdet sig selv, at han ikke greb ind, da hans soldater begyndte at håne Jesus, og forbød dem det.

Medens kun Lukas beretter om røverens frelse, beretter både *Mattæus* (27,54), *Markus* (15,39) og *Lukas* (23,47) om høvedsmandens omvendelse. Den forekommer dem at have en speciel betydning, måske fordi han var den første hedning, Jesus vandt.

Høvedsmanden og soldaterne så det jordskælv, der rystede klipperne som følge af, at Jesus havde opgivet ånden, og de så også, hvad der ellers skete. Disse stærke mænd, der ikke var ukendte med blodudgydelse og grusomhed, blev *rædselslagne*. Det var ikke de voldsomme ryster, der slog dem med rædsel, men Guds hellighed, som kom dem ganske nær. Derfor sagde de, som både Mattæus og Markus beretter: »Sandelig, han var Guds søn!«

Det havde Jesus selv bekendt, og det var dette, han var blevet dømt til døden på et kors for. Det vidste soldaterne og deres høvedsmand. Derfor havde soldaterne også spottet ham – men rædselslagne under Guds hellige manifestation igennem Jesu sidste ord i døden og de derpå aldeles overvældende ryster af klipper, der åbnede gravene, bekendte de nu, hvad kun Guds Ånd kan overbevise noget menneske om: »Han er *Guds søn!*«

Men høvedsmanden sagde noget mere: »Virkelig, det var en *retfærdig mand!*« (Luk. 23,47). Han »så« altså det ufattelige, at denne Jesus, der hang død på et kors, mishandlet, vansiret og så ilde tilredt, at al storhed er borte, var Guds søn, altså *Gud*, og han var en retfærdig mand, altså et *menneske*.

Det var ikke noget, han havde læst sig til, det var en spontan bekendelse ud af rædsel og ud af tro, thi den evige Ånd skænkede ham at fatte, at her stod han

overfor Guds hemmelighed, Kristus.

Rædselen var dybtgående, thi den udsprang af, at han var sig selv bevidst som fortabt – intet andet end fortabt. Og bekendelsen var ud af tro, fordi den evige Ånd, i kraft af hvilken Jesus havde holdt ud til det sidste, berørte hans ånd, så den blev »seende«.

Der står om ham, at han *priste Gud*, idet han sagde, at Jesus sandelig var en retfærdig mand. Da rædselen blev kompletteret med åbenbaringen af, hvem Jesus er, kunne han ikke andet end prise Gud.

Lovprisningen

Der var megen gråd og jammer ved Jesu kors – der var også megen hån og spot – der var mange, der slog sig for brystet i stille fortvivlelse og sorg – men der var en, kun een, der *priste Gud* – og det var en romersk høvedsmand, en hedning.

Fra sit kors begyndte den retfærdige Jesus at udbrede ret til folkene, som *Esajas* profeterede (42,1). Hans triumf tager sin begyndelse. Og høvedsmanden ledsager den med lovprisning af Gud, thi han så, at Gud havde sejret ved den korsfæstede. Denne lovprisning er høvedsmandens herlige vidnesbyrd – et vidnesbyrd midt i alt det uforståelige. Dette vidnesbyrd har en særlig kraft, fordi det er enestående. Der var ikke andre, der ville prise Gud sammen med ham. Der var ikke andre, der kunne prise Gud på det sted.

Det var den evige And, der satte ham i

stand dertil. Derfor har hans lovprisning, der tillige er hans vidnesbyrd, evig betydning, og det, skønt ingen kender ordene i tilbedelsen.

Hvad den har »betydet for Gud«, går over vor forstand. Jesus havde under sin jordevandring sagt til en samaritansk kvinde, at Gud er Ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i Ånd og Sandhed. Det er sådanne tilbedere, Faderen søger (Johs. 4,23-24). Her er den første! Faderens glæde var stor!

Han kunne tilbede på *Hovedskalsstedet*, hvor der ikke var andet end gru og skyld – jo, der var også Jesu fuldbragte værk! Det satte høvedsmanden i stand til at prise Gud på det mest tilbedelsesueguede sted, man kan forestille sig. Sand tilbedelse og lovprisning kan ikke iscenesæt-

tes.

Hvilket vidnesbyrd om Guds kraft til frelse ved Jesu kors!

Hvis denne romerske høvedsmand hidtil havde tilbedt afguderne, var han nu omvendt helt og fuldt herfra. Nu tilbad han den eneste sande og levende Gud, og tilbedelsen er det altafgørende i tilværelsen.

Daniels tre venner blev kastet i ildovnen, fordi de ikke ville tilbede Nebukadnezars guldbilledstøtte, og enhver, der ikke vil tilbede Dyrets billede under Antikrist, vil blive slået ihjel.

Høvedsmanden vidner for enhver generation om, at fra Jesu kors udgår så dragende en overbevisning, at den gør det muligt at tilbede og prise (altså takke) Gud på ethvert sted og umuligt at tilbede

nogen anden, hvem og hvor det end skulle være.

Til sidst

Var det høvedsmandens fromhed, der gjorde ham til en trofast tilbeder og lovpriser af Gud? Nej, det var det ikke, og det er det aldrig. Høvedsmanden var ikke nogen from mand. Var det hans gode gerninger? Nej, det var det ikke, thi dem havde han ingen af, da jordskælvet rystede ham, og de, som han senere gjorde, var Guds gerninger gennem ham.

Det var Jesus, der fra sit kors forvandlede ham så gennemgribende, at han blev, hvad han aldrig kunne gøre sig selv til: en tilbeder i Ånd og Sandhed.

Andre vidner

Da Jesus opgav ånden, flængedes forhængene i templet i to stykker, og jorden skjalv, og klipperne revnede, og gravene åbnede sig, og mange af de hensovede helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange (Matt. 27,50-53).

Jesus havde sagt: »Det er fuldbragt!« og han havde befalet sin ånd i sin himmelske Faders hænder. Vældige tegn skete øjeblikkelig i naturen, i templet, i dødsriget. De vidnede alle om, at den hidtidige tingenes orden var forbi, og at de sidste tider, dagenes ende (Hebr. 1, 2) var inde.

Naturen, skaberværket vidnede derom: solen havde været formørket i tre timer midt på dagen, og nu skjalv jorden, og klipperne revnede.

Templet vidnede om, at den gamle pagt var forbi, og der var banet ind ny og levende vej ind bag forhængene ved Jesu blod.

Dødsriget måtte afgive nogle af de hensovede helliges legemer, så det evige liv, kendetegnet af uforkrænkelighed, blev bragt for dagen, da de stod op og gik ud af gravene.

Der blev med guddommelig kraft aflagt vidnesbyrd om, at ved sin død har Jesus gjort ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig djævelen (Hebr. 2,14), og at Jesu død er hans fuldstændige sejr over synden, døden og djævelen.

Under den gamle pagt havde mange af de hellige set frem til, at Messias skulle overvinde døden. Nogle af dem var blevet lagt på pinebænk og kunne være blevet købt fri for pinslerne, men afstod derfra, fordi de så frem til en bedre opstandelse. Mange andre udstod spot og piskeslag,

lænker og fængsel. De skulle imidlertid ikke nå målet uden os (Hebr. 11,35-40).

Men nu havde Jesus nået målet for dem og for os. Synden havde han sonet og bortskaffet, døden havde han overvundet, alle mørkets magter med djævelen i spidsen havde han besejret og ført i triumftog, evigt liv havde han vundet – og til evigt liv hører uforkrænkelighed.

Det bragte han nu for lyset, og gravene åbnede sig, og mange af dem, der havde set frem til en bedre opstandelse, modtog og oplevede den nu.

Hvor overbevisende er disse vidner?

Hvad der skete i skaberværket overbeviste ikke nogen. Mange blev forskrækkede, nogle rædselsslagne, men kun een mand, den romerske høvedsmand, kom til frelsende tro på Jesus, og det skyldtes, at han var ganske nær ved hans kors og lyttede til hans få ord.

Hvad der skete i templet overbeviste heller ikke nogen. Der sker jo så mange underlige ting. Men senere forstod Jesu disciple, hvad det betød (Hebr. 10,19-20).

Men det vældigste af alle underne: de hensovede hellige, der stod op og gik ud af gravene, det må da have overbevist mængdevis af mennesker? Nej, det overbeviste ikke en eneste.

De gik ud af gravene. Hvilket under! Aldrig før var noget sådant sket. Efter Jesu opstandelse søndag morgen kom de ind i den hellige stad, det ny Jerusalem (Åbenb. 21). Det vidste intet menneske her på jorden noget om. Men alle ondskabens åndsmagter bevidnede det og oplevede, at de har mistet ethvert greb om Herrens hellige. Jesu død er hans hellige og

udvalgte *herliggørelse!*

De viste sig for mange i Jerusalem, den jordiske stad, som Jesus havde grædt over. Førte det til vækkelse? Nej, men det understreger på den stærkest tænkelige måde, at selv de mægtigste undere ikke i sig selv har kraft til at overbevise nogen om, at Jesus er verdens Frelser, og at han er opstanden fra de døde på den tredje dag til retfærdiggørelse for enhver, der tror på ham.

De viste sig for mange, men de sagde ikke noget. De vidste, at Jesu apostle heller ikke skulle tale om, at de havde set Jesus, Den Opstandne, før de havde modtaget Guds forjættelse, kraften fra det høje, Helligånden, Ordets egen Ånd. Og de var eet med Herren i hans befaling.

Indbyggerne i Jerusalem havde Moses, profeterne og salmerne, men troede dem ikke. Og nu bekræftedes det, at selvom nogle fra de døde viste sig for dem, ville det ikke overbevise dem.

Det er påfaldende, at Mattæus skrev så kort og nøgternt om dette, og at de andre evangelister slet ikke omtalte det. Dermed fremhæver Mattæus, bistået af de andre evangelisters tavshed, Skriftens altafgørende betydning for enhver, der skal komme til den tro på Jesus, der udspringer af personlig overbevisning.

Vi i vore dage

Der var sikkert adskillige i Jerusalem, som blev oprømte, nogle forskrækkede, andre begejstrede, da de opstandne viste sig for dem. Deres følelser kom i en ukontrollerbar tilstand. Med røde kinder, glød i øjnene er de løbet hen til deres bekendte for at berette om det fantastiske, de havde oplevet.

Men det er altsammen uden nogen betydning. Derfor beskriver Den hellige Skrift det ikke.

Denne totale tavshed om alt det, der blevet samtaleemne, fordi det var en sensation uden lige, et under over alle undere, man hidtil havde hørt om, er Ordets kald til os om omvendelse, hvis vi er tilbøjelige til det stik modsatte af tavshed – og det synes mange at være i dag.

Tavshed er at være snar til at høre, hvad Gud siger i sit hellige ord, og sen til at tale – så sen, at man ikke taler ud af sig selv.

Luk. 16,31 er et ord, der hurtigt glem-

mes. Det bevares kun i den stilhed, der præger de fire evangelister, ja hele Den hellige Skrift. Lad Esaj. 30,15 være indskrevet som Ånd og Liv i dit hjerte!

Til sidst

Der er formentlig adskillige, der vil spørge, hvad der videre skete med de hellige, der var gået ud af deres grave.

Evangelisten siger intet derom.

Vi fristes måske til at sige, at de sammen med Jesus udgjorde førstegrøden, men det siger Paulus ikke. Han omtaler kun Kristus som førstegrøden (1. Kor. 15,23), dernæst ved Kristi komme de, som

hører ham til. Vi må derfor holde os til, hvad Ordet siger – og da Ordet ikke siger mere om dem, der gik ud af gravene ved Jesu død, bør vi heller ikke sige mere.

Det, der er åbenbart, er for os. Det, der er dunkelt, er for Gud. Lad os derfor vente, til vi møder dem og sammen med dem skuer lys i Guds lys! Og lad os takke Gud for det ejendommelige vidnesbyrd, de aflagde for åndsrnagterne i himmelrummet om Jesu fuldstændige sejr og for os, der tror, om Guds ords alttilstrækkelighed.

Det overbevisende vidne

Hvorfor gik vor Herre Jesus efter sin opstandelse ikke straks til Jerusalems indbyggere og viste sig for dem i sit opstandelseslegeme, og hvorfor gik de, der var stået op fra deres grave ved Jesu død, ikke også straks til hele byen for at vidne for den – tænk, hvad de kunne berette både om dødsriget, om opstandelsen og om det himmelske Jerusalem! Der kunne skrives bøger om alle deres oplevelser, og de var straks blevet solgt og læst.

Ja, men »hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en opstod fra de døde« (Luk. 16,31), være sig Jesus selv eller de hensovede hellige. Det største af alle undere, vor Frelses opstandelse fra de døde på den tredje dag, har ikke i sig selv nogen overbevisende kraft. Hvad Moses og profeterne siger har derimod kraft til at overbevise!

Modsigelsen

Jesus måtte, medens han vandrede herne, tale en uophørlig modsigelse af syndere (Hebr. 12,3). Der er få ord af Jesus, der stadig bliver modsagt så ihærdigt som dette, at Moses og profeterne har den afgørende kraft til at overbevise syndere.

I vor tid er der en usalig tendens til at sætte undere, især helbredelser, på førstepladsen. De vil få verden til at tro! Nej, det vil de ikke, og det gør de heller ikke.

Det er sørgeligt, at Den hellige Skrift sættes i baggrunden, og at undere sættes i forgrunden, også når de er af højst tvivlsom karakter. Og når tilmed rock og larm omgiver disse undere, er modsigelsen af Herren Jesus ikke blot sørgelig, men tragisk, thi den betyder, at man har dannet sig en Jesus efter sine egne tanker, og det bliver en anden Jesus. Hvorfor gør man det? Formentlig fordi man ikke tror på, hvad Jesus siger.

I dag er det næsten, som om den ene

forsamling overbyder den anden, hvad undere (ofte kaldet mirakler) angår – og så må den forsamling, der er blevet overbudt, se, om den nu kan overbyde den, af hvem den er overbudt – og det synes ingen ende at tage.

Og alt dette foregår under reklamens magt ved hjælp af fotografier, filmoptagelser, højtaleranlæg, klapsalver og bra-voer.

Hvor er Moses og profeterne i alt dette? De er der slet ikke, thi hvis de var der, ville stilheden herske – den stilhed, der er forudsætningen for, at Guds røst overhovedet kan høres. Da Jesus var opstået fra de døde og viste sig for sine disciple, indsatte han Moses og profeterne og salmisterne på den afgørende plads i ethvert vidnesbyrd om Ham, altså også i ethvert vidnesbyrd om hans opstandelse.

Til de to Emmaus-vandrere sagde han ikke: »Det er mig, der går her ved siden af jer – jeg er Jesus, opstanden fra de døde!« Det ville nemlig ikke have overbevist dem. Han sagde derimod: »Åh, hvor er I uforstandige og tungnemme til tro på alt det, profeterne har talt! Burde Kristus ikke lide dette og så indgå til sin herlighed?« Og idet han gik ud fra *Moses* og *alle profeterne*, udlagde han for dem, hvad der i *alle skrifterne* handlede om ham« (Luk. 24,25-27).

Til sine disciple sagde han senere på aftenen: »Dette er, hvad jeg sagde til jer, mens jeg endnu var hos jer: alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i *Mose lov* og *profeterne* og *salmene*.« Da åbnede han deres sind, så de forstod skrifterne (Luk. 24,44-45).

Han modsagde ikke, hvad Abraham på hans vegne havde sagt til den rige mand i dødsriget: »Hører de ikke *Moses* og *profeterne*, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en opstod fra de døde.« Han bekræftede disse ord, understregede

dem og fulgte dem selv.

Den hellige Skrift

Det gamle Testamente (Moses, profeterne og salmerne) fylder i min Bibel 921 sider, Det nye Testamente 336 sider.

Disse to testamenter er indblæst af Guds Ånd. Derfor er de Guds ord. De indeholder Guds vidnesbyrd om sin Søn, altså Guds vidnesbyrd om Jesu undfangelse ved den Helligånd, hans fødsel i Betlehems stald, hans barndom, hans offentlige fremtræden fra Johannes' dåb til hans død på korset, hans opstandelse den tredje dag, hans himmelfart.

Guds vidnesbyrd er selve Sandhedens vidnesbyrd, thi Gud kan ikke lyve. Derfor er Guds vidnesbyrd gennem Moses, profeterne, salmisterne og apostlene troværdigt – ja, overbevisende, så det giver os *vis-*hed.

Intet kan erstatte, endsige overbyde Guds vidnesbyrd i Den hellige Skrift om, at Jesus døde for vore synder, blev begravet og opstod på den tredje dag. Bemærk, at apostelen Paulus er omhyggelig med at sige, at det skete *efter Skrifterne* (1. Kor. 15,3 og 4).

Han understreger også »ikke ud over, hvad der står skrevet« (1. Kor. 4,6). Ingen skulle ved at se på Apollos eller Paulus bringes til noget »mere« end, hvad der står skrevet, thi dels gives der ikke noget mere, dels vil noget sådant føre til oplæsthed, den ene imod den anden.

Paulus og de andre apostle kom altså ikke med noget nyt. Deres breve indeholder ikke et nyt budskab, thi allerede loven og profeterne havde vidnet om den retfærdighed, Jesus fuldbødrede for os i sin død og opstandelse (Rom. 3,21). Alle de nyttestamentelige Skrifter udlægger Det gamle Testamente, hvorfor de da også atter og atter citerer, *hvad der står skrevet*. Det er et gammelt ord, der stadig er nyt.

Kun fyldt af Guds ord ved den hellige Ånd kan vi vidne overbevisende om, at Jesus er Guds søn, og om alt, hvad det betyder til frelse for enhver, der tror.

Undere har en underordnet plads i li-

vet med Gud, men »salige er de, der ikke har set, men dog tror« (Johs. 20,29).

Lad denne salighed, som Guds ord uddyber for os dag efter dag, fylde os! Da er vi vidner om vor Frelser og kan også vid-

ne med de rette ord. Lad os derfor vende om fra enhver modsigelse af Herren og komme tilbage til de gamle stier, hvor vejen går til alt godt!

Vidner om Jesus

Efter sin opstandelse viste Herren Jesus sig for sine apostle flere gange, men sagde til dem, at de skulle bide i Jerusalem, indtil de modtog, hvad Faderen havde forjættet: kraften fra det høje, da skulle de være hans vidner.

Hvis vi nu forestiller os, at apostlene, da Den Opstandne havde vist sig for dem, straks var løbet fra den ene til den anden i Jerusalem og havde forsikret dem om, at de havde set Jesus, opstået fra de døde, havde det da ikke været at vidne om Ham?

Måske nok efter vor opfattelse, men ikke efter Herrens. Det havde formentlig frembragt et vist røre i byen, og Peter med al sin iver havde gjort alt, hvad der stod i hans magt, for at understrege og bevise, at Jesus virkelig var opstandne.

Man kan næsten se ham for sig med blussende kinder, glødende øjne og kraftige armbevægelser søge at overtale folk til at tro det.

Det er også tænkeligt, at folk var strømmet ud til den tomme grav, og at alle var blevet optaget af, hvad der mon var sket.

Hvorfor havde dette da ikke været et vidnesbyrd om Jesu opstandelse fra de døde?

Fordi det i bedste fald kun havde været et vidnesbyrd om et *under*, en *sensation*, men ikke om Guds store gerning til vor frelse.

Dette er

Der er sket mange undere i menneskehedens historie. Jesu samtidige havde været vidner til, at han opvakte enkens søn fra Nain, Jairi datter og Lazarus. Var hans egen opstandelse fra de døde da ikke på linie med disse mægtige undere?

Nej, den var enestående. For det første var intet af de mennesker, som han havde oprejst fra graven, frivilligt gået i døden som Guds lam. Ingen af dem var uden synd, men det var Jesus. For det andet blev de oprejst, så deres jordeliv blev forlænget, men Han blev oprejst i et uforkrænkeligt opstandelseslegeme, der aldrig kan dø. Derfor kunne de andres oprejning fra de døde hverken retfærdiggøre eller genføde noget fortabt menneske, men det kan Jesu opstandelse (Rom. 5,25 og 1. Peter 1,3).

Det sagde Den Opstandne til dem med

disse ord: »*Dette er*, hvad jeg sagde til jer, medens jeg endnu var hos jer; alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i Mose lov og profeterne og salmerne.« Da åbnede han deres sind, så de forstod Skrifterne. Og han sagde til dem: »*Således står der skrevet*, at Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og at der i hans navn skal forkyndes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem. I er vidner om dette. Og se, jeg vil sende over jer, hvad min Fader har forjættet, men I skal blive her i byen, indtil I er iført kraft fra det høje« (Luk. 24,44-49).

Jesu opstandelse kan kun forstås og forkyndes i *Den hellige Skrifs lys og Ånd*. Den er opfyldelsen af Guds store gerninger til frelse for alle på jorden. Den er således fuldbyrdsdelen af Guds vilje til at retfærdiggøre ugudelige overalt, når de omvender sig og tror evangeliet.

Jesu himmelfart

I fyrretyve dage efter sin opstandelse viste Den Opstandne sig for sine disciple, men derefter løftedes han op, medens de så derpå, og en sky tog ham bort fra deres øjne.

Ingen af dem, han havde opvakt fra døden, for til Himmels, men levede nogle år, flere eller færre, døde så og blev begravet. Ingen af dem var blevet iført et herlighedslegeme, der aldrig kan dø, men det var han – og det var nu klart, thi han var i sit legeme blevet optaget til at tage sæde ved Faderens højre hånd.

Elias var jo faret op til Himmelen i et stormvejr (2. Kong. 2,11-12). Var Jesu Himmelfart da ikke et under på linie med Elias'? Nej, for det første var Elias ikke død, begravet og oprejst fra de døde. For det andet var han ikke en syndfri mand.

Forskellen imellem Elias og Jesus er absolut. Det gælder også forskellen mellem hans og Herrens Himmelfart. Det, der skete, da Elias for op til Himmelen i stormvejret, var Guds undergerning til forløsning for Elias, men ikke for os.

Undere har deres plads i livet, men Skriften har den afgørende plads. Mange mener, at ethvert under vidner om Guds kraft, men Skriften siger, at satan og løgneren også har magt til at udføre undere og tegn. Lever vi ikke Herren nær i Hans Ånd gennem Den hellige Skrift, risikerer

vi at blive ført vild af vor tides »undergørere.«

Uden Guds Ånd er der ingen, der kan vidne sandt om Jesus – det bliver en *anden* Jesus, et *andet* evangelium (2. Kor. 11). End ikke apostlene, der havde set Herren efter hans opstandelse, kunne vidne sandt og overbevisende om ham, før de havde modtaget kraften fra det høje, Guds Ånd, Hans »dynamis«.

Peters prædiken pinsedag

Guds Ånd, Helligånden, har indblæst hele Den hellige Skrift. Den herliggør vor Herre Jesus i *Mose lov*, i *salmerne* og hos *profeterne*.

Pinsedag kom Guds Ånd, der er Skriftens Ånd, over dem – og først da kunne de vidne overbevisende om, at Jesus er Kristus, Herren, Frelseren, Forløseren.

Jesus havde sagt til dem: »*Dette er*, hvad jeg sagde til jer, medens jeg endnu var hos jer: alt det må gå i opfyldelse, som er skrevet om mig i *Mose lov og profeterne og salmerne*.« Peter trådte frem pinsedag, fyldt af Skriftens Ånd, og begyndte sin prædiken på nøjagtig samme måde:

»*Dette er*, hvad der er talt ved profeten...« (Ap. G. 2,16 grundteksten). Hele hans forkyndelse er båret af, hvad Skriften siger hos profeten Joel i vers 16-21, kong David vers 25-28 og atter vers 34-35.

Kun ved at udlægge Skriften kunne Peter vidne om, at Jesu opstandelse og Himmelfart var mere end et opsigtstvækkende under – og først da Skriftens Ånd fyldte ham, var han i stand dertil. Indtil da havde han nok kunnet aflevere et kødeligt vidnesbyrd om det mægtige under, som han selv havde set, men et kødeligt vidnesbyrd bærer kun kødelig frugt, et vidnesbyrd i Ånden bærer åndelig frugt.

Enhver, der sender unge ud for at vidne om Jesus med drama, mimen, rock og dans, betænke dette, inden det er for sent. Og enhver, der stiltiende godkender det, betænke det også.

Peter havde muligvis nok kunnet overtale nogle til at tro, hvis han inden pinsedag havde givet sig til at vidne om Jesu opstandelse, men en tro, der hviler på overtalende ord, består ikke. Det har vi tusindvis af sorgelige eksempler på efter vore dages mangfoldige forsøg på at vinde mennesker for Herren med alle mulige overtalende metoder.

Først da Skriftens Ånd fyldte Peter, kunne han vidne, så mennesker blev *overbevist* inde i deres samvittighed om, at de uden Den Opstandne var i fortabelsen, men at han, som Skriften vidner om, var død på et kors for deres synder og opstået den tredje dag til deres retfærdiggørelse.

Kraft

Når vi hører ordet »kraft«, forestiller vi os noget i retning af en elektrisk strøm eller en uimodståelig impuls – altså en upersonlig, aldeles uimodståelig og overvældende kraft – en kraft, der kaster enhver, som den berører, omkuld – men sådan er Helligånden ikke.

For det *første* er det ikke en upersonlig kraft, thi Helligånden er Guds Ånd. Gennem sin Ånd taler Gud selv til os igennem sit ord og åbner sig således helt for os.

For det *andet* vil Gud aldrig påtvinge mennesker sin frelse. Derfor fratager Han dem ikke deres vilje og ansvar og lokker dem heller ikke til i en følelsesmæssig rus at »beslutte sig for Jesus« – Gud kender mennesket, sin egen skabning, og ved, at enhver ophidset og opladet følelsesrus efterfølges af en mathed, der tilintetgør »beslutningen om at sige ja til Jesus«.

Helligånden er hellig og tager ikke smarte metoder i anvendelse.

Hans kraft er guddommelig og derfor underfuld. Han ved, at ethvert menneske vandrer i sit eget lys, d.v.s. i *mørke*. Dette mørke består af hans egen tankeverden, hans egne meninger og anskuelser, hans egne ambitioner, hans ulyst til at tænke på døden. Dertil kommer denne verdens tidsånd, den almene opinion, samtidens aktuelle samtaleemner og menneskesyn. Herskeren over luftens hær holder enhver generation fast i mørke. Det gjaldt ikke mindst den periode i nyere tid, som kaldes for »oplysningstiden«. Og det gælder i udpræget grad vor tid.

Helligånden kunne naturligvis slå ethvert menneske til jorden og få ham til at »tro«. Men det gør Han ikke. Troen er alt for hellig en gave, til at kunne påtvinges nogen. Jesu fuldbrogede værk er så kærlighedsfyldt, at det ville stride imod dets væsen (Guds kærlighed) at blive påtvinget noget menneske.

Man kan måske sige, at frelsen blev påtvinget Paulus (selvom det ikke er ganske rigtig), men i så fald er han en enestående undtagelse, der derfor også blev ydmyget under Guds kærlighed som næppe nogen anden. Helligånden tilsidesætter ikke menneskets ansvar, derfor *oplyser* og *overbeviser* Han. Hans kraft virker gennem Guds ord og siger i virkelighed: »Der blive Lys!« og der bliver Lys i menneskets mørke – og så er »øjeblikket« kommet, da mennesket må sige Ja eller Nej til *Lyset*, som er *Sandheden*, d.v.s. *Jesus*. Se nær-

mere 2. Kor. 4,1-6.

Det var, hvad Helligånden gjorde pinsedag igennem Peters prædiken. De blev *overbeviste* om, at Gud havde indsat Jesus til både Kristus og Herre. De kom ikke i nogen følelsesrus, thi sandheden om deres hidtidige liv var kommet for Lyset i hele dets fortabthed; derfor spurgte de: »Brødre, hvad skal vi gøre?«

Skulle man karakterisere denne kraft, må man med Skriften benævne den *Sandhedens kraft*, den evige guddommelige Sandheds kraft til at *overbevise* om Sandheden, der uden dette guddommelige Lys ligger helt udenfor ethvert menneskes rækkevidde.

Sandheden kan ikke modtages i en følelsesrus, thi den *måforstås*. Derfor oplod Herren efter sin opstandelse Skrifterne for dem og åbnede deres sind, så de *forstod* Skrifterne (Luk. 24,45).

Det udtrykte Peter med de ord, hvormed han afsluttede sin forkyndelse pinsedag: »Så skal da hele Israels hus *vide for vist*, at denne Jesus, som I korsfæstede, har Gud gjort både til Herre og til Kristus« (Ap. G. 2,36). Han gav dem en *viden*, en *forståelse*, som intet menneske kan skaffe sig af sig selv. Denne viden forudsætter, at Sandheden er blevet *åbenbaret*. Det formår kun Helligånden – og Han gør det gennem den hellige Skrift, der fra Moses til sidste bog vidner om Kristus.

Et liv i Helligåndens kraft

Vil vi vide, hvad det er, skal vi atter og atter sidde stille ved de fire evangelier og betragte Ham, der ene af alle har levet livet i denne kraft fra først til sidst.

Vi ser da, at det, der kendetegner livet i Helligåndens kraft, er *lydighed* imod Faderens vilje.

Lydighed er at underordne sig, og det gjorde Herren Jesus. Aldrig tog han en beslutning på egen hånd, end ikke da Lazarus lå syg, og der blev sendt bud efter ham – ja, end ikke, da han kunne tilkalde legioner af engle og således frelse sig selv – og end ikke i Getsemane eller på Gabatata eller Golgata.

Hvilken ufattelig kraft!

Da den var allermægtigst, så den ud som den yderste svaghed – den var og er ukendt for de allerfleste. Mon jeg selv kender den?

Det var en kraft, der ikke fritog ham for at være underlagt den jordiske tilværelses love. Han var et menneske, og ganske vist var han salvet med Guds hellige Ånd, men den vældige kraft fritog ham ikke fra at blive sulten, træt og grebet af dødsangst. Han kendte til at være begrænset af tid og sted og måtte derfor som alle andre tage en båd for at komme over til et andet sted.

Han var ikke et overmenneske, men et sandt menneske, det eneste sande menneske siden Adam i Paradiset. Men han havde i modsætning til Adam kraft til under alt andet end paradisiske forhold at være lydige – altid lydige – indtil døden på et kors. Og bemærk, det var en lydighed af hjertet, af ganske hjerte – altså ikke en tvungen og ufri lydighed.

Denne hjertens lydighed var hans mad (Johs. 4,34). Den gjorde ham ikke træt. I denne lydighed ikke blot forkyndte han sandheden, men var selv Sandheden (Johs. 14,6).

Vi er tilbøjelige til at søge og se Gud i, hvad vi forstår ved kraft, d.v.s. synlig kraftudfoldelse. Vi er mindre tilbøjelige til at søge ham i kærligheden og helt utilbøjelige til at søge ham i korset.

Derfor risikerer vi at komme bort fra Sandheden og danne os en Jesus, der stemmer med vor opfattelse af kraft. Det bliver en anden Jesus, en anden ånd og et andet evangelium. Denne Jesus møder vi i dag, bl.a. ved de møder, der slås stort op som »mirakelmøder«.

Men evangeliernes Jesus gjorde jo mange undergerninger. Er han ikke den samme i dag? Jo, netop! Han er *den samme*, han bliver aldrig *en anden* Jesus!

Hans undere var guddommelige, derfor fremkaldte de frygt, undertiden rædsel. Som han var hellig, var hans undergerninger det også.

Der var kun sandhed forbundet med dem, aldrig løgn. Han lovede aldrig at helbrede uden også at gøre det. Fremkaldte de en kødelig begejstring, trak han sig tilbage.

Een gang kom han endog vandrende på søen, tre gange opvakte han døde – endog Lazarus, som havde ligget i graven tre dage.

Alle disse hellige, guddommelige undergerninger var *tegn*. De havde som *undere* *timelig* betydning. Som *tegn* havde de også *åndelig*, *evig* betydning.

Han sagde, at hans disciple skulle gøre *større* gerninger end disse, fordi han gik til Faderen. Det betyder, at vi skal gøre gerninger med *evigtvarende* betydning for ethvert menneske, som vi får nåde til at hjælpe til den levendegørende tro.

Vi skal altså gøre de gerninger, som hans undergerninger var *tegn* på: hjælpe mennesker, syge, lamme, blinde, døde, døde i syndens magt, til opstandelse herfra, d.v.s. til evigt liv ved troen på verdens almægtige Frelser og Herre.

Så følger undere og tegn også dem, der gør disse større gerninger, men det taler vi som Han ikke meget om, at ikke vi skaber kødelig sensationslyst og – interesse.